

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286, Telex sportrom buc. 180.

SPORTUL

4 pagini
30 bani

Anul XXV — Nr. 624 (6058)

ZIAR AL

CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

Duminică 3 august 1969

ÎN ÎNTÎMPINAREA CELUI DE AL X-lea CONGRES AL PARTIDULUI

AGENDĂ COMPETITIONALĂ

A ÎNCEPUT TURNEUL FINAL AL „CUPEI U.G.S.R.” LA OINA

BICAZ, 2 (prin telefon). Jocurile preliminare s-au încheiat. După ce au plasat în grupa A numai favoritele ale competiției, sorții au condus jocul și au făcut ca în seria C cele două echipe tinere, F.C.M.E. București și C.F.R. Sibiu, să-și dispute înțietatea alături de experimentata formație Biruința Gherășuțu.

Neamț), clasată pe locul II în actuala ediție a Cupei României. Oinarii de la F.C.M.E. București și C.F.R. Sibiu s-au impus atențiv, furnizând meciuri atractive în compania valorilor lor adversari din Gherășuțu. Dintre componenții acestor două echipe de perspectivă, s-au remarcat, în mod deosebit, A. Vlădas, D. Florea, N. Neacșu, (F.C.M.E.), C. Dragomir, C. Costora și Gh. Solima (C.F.R.), la fel de buni au: la bătaia mingii cit și la prindere. Au învins bucureștenii cu 11-2, dar primul loc în grupă l-a obținut, după cum era de așteptat, Biruința Gherășuțu. Alături de Biruința s-au calificat în turneul final, care se încheie duminică, C.P.B. (gr. A), Torpeda Târnăveni (gr. B) și Avântul Frăsia (gr. D). Celelalte echipe se întorc în turul turneului de consolare.

TR. IOANȚESCU

CONSTANȚA

Consiliul sindical județean și CIEFS Constanța organizează în aceste zile de al X-lea Congres al partidului și a celei de a XXV-a aniversări a eliberării patriei un interesant turneu de fotbal, la care vor participa echipele Fortul, Electrica, I.T.C., Marina Mangalia, I.M.U. Medgidia și Victoria Săgești. Intrarea în eliminări. Totodată, se va da startul în „Cupa Elberărtu”, competiție care va alina la start echipe de popice, tenis, ciclism, de circuit închis (Constanța — Hirsova — Tulcea — Constanța). La ciclism și-au anunțat participarea alergătorii de la Metalul Plopieni, Tractorul și Desrobirea Brașov, Olimpia București, C.S.M. Cluj, Gaz metan Medias, Dunărea Giurgiu și Constructorul Constanța.

P. CORNEL

GIURGIU

Sportivii din municipiul Giurgiu întâmpină cel de al X-lea Congres al partidului și cea de a XXV-a aniversare a eliberării patriei cu noi succese. Consiliul municipal noii are o programă foarte bogată de activități fizice și sportive, în care de educație fizică și sport, în colaborare cu Comitetul U.T.C. și Consiliul local al sindicatelor a organizat numeroase competiții de masă dotate cu „Cupa Elberărtu” și „Cupa Congresului”. În aceste zile se desfășoară fazele finale la șah, baschet, volei, ciclism, tenis, popice, fotbal și orientare turistică. Totodată, numeroși tineri participă cu însușire la amenajarea stadioanelor Olimpia și Dunărea. La clubul șantierului naval S.N.G. se va organiza zilele acestea o expoziție care cuprinde aspecte din realizările sportive în județul Ilfov.

T. BARBALATA

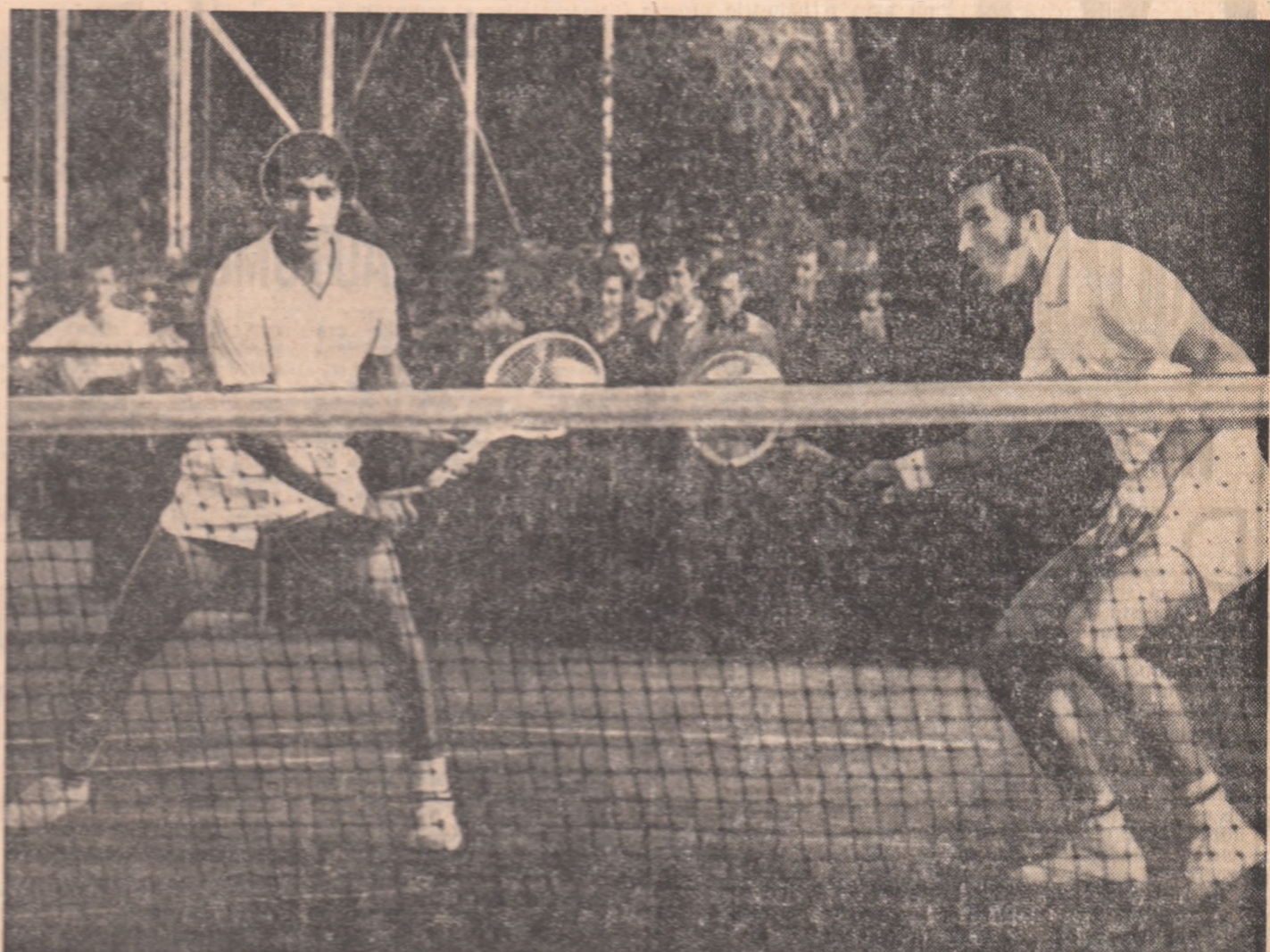
coresp.

ÎN PAGINA A 3-a:

MARI ÎMPLINIRI SPORTIVE

Revedere jubiliară cu Ioan KUNST-GHERMANESCU Nicolae SOTIR, Mircea LUCESCU și Octavian BACANU

REPREZENTATIVA DE TENIS A ROMÂNIEI ÎN FINALA INTER-ZONE A „CUPEI DAVIS”!

Ciștigând categoric partida de dublu, echipa noastră elimină India cu 3-0

(Citiți cronică în pag. a 4-a)

Cei doi autori ai celei mai frumoase performanțe a tenisului românesc

Foto: T. MACARȘCHI

TILDEN ȘI FRUNZA DE ARȚAR

La răscrucea veacurilor Dwight Filby Davis a luat din citrina proprie o salată de argint (destul de bizară în raport cu trofeele sportive obișnuite) și a pus-o la mezin, după intenția sa primară, întru-o competiție anglo-americană. Din 1904 s-au și ivit însă alți pretendenți. Și iată acum „Cupa Davis” la îndemna Braziliei sau a României, partizane ale terenurilor de zăpadă, cărora francezii le spun „terre battue” pentru a contracara gazonul care a dus la numele britanic de lawn-tennis.

de sportul alb: Niki Caraluis - Tănăsescu. Tandemul român e capabil de minuni, mai ales la dublu, chiar dacă în acest meci arizanul victorios a părut Tiriac, cu alergarea lui tropoită, cu sargacitatea lui (care prevede, ca la șah, mișcările următoare), și cu neobișnuita lui bună dispoziție, care l-a făcut în aceste zile să întindă registrul exclamațiilor sale poliglote, pe teren, de la all right până la oie!

Încă de vinet, Năstase poartă în buzunarul sportului o frunză de arțar, gonită de vântul năvălătos pe zăgura roșie, de unde a cules-o cu delicatețe. Dar de porte-bonheur nici nu era nevoie, atât de netă era superioritatea jucătorilor români. Datorită și lui Iliuță, ei au confirmat ieri vorbele lui Big Bill Tilden care considera dublul o specialitate a agilității, fineței, dexterității, până acolo încât și-au permis chiar și execuții contorsionate, cu racheta trecută pe la spate, fără a friza exhibiționismul.

CUVÎNTUL SPORTULUI

Teodora a fost ispitită să scrie sau să citească cu neașteptat un eseu despre imaginație și fantezie. De altfel, sunt convins că astăzi, în lumea secolului nostru, nu vom supra-veniul alt prinfuzmii filozofice și geniale creații de artă, ca în antichitate sau renanșere, cit prin descoperiri, invenții și anticipări ale viitorului. De aceea, tehnica, televiziunea, filmul, arta concretă, literatura științifico-fantastică, concursurile și recordurile originale sînt la ordinea zilei.

După 47 de ani, revanșa asupra tenismanilor indieni a fost luată, spre fericirea veteranilor Nicolae Mișu și Mircea Iconomu, privilegiați asistenți la ambele evenimente.

Victor BANCULESCU

„CUPA MAMAIA” LA BOX

CONSTANȚA, 2 (prin telefon). — Iată primele rezultate din gala inaugurală (în ordinea categoriilor): D. Giușea (Din. Buc.) b.p. S. Lazăr (A.S.A. Tg. M.); I. Bănică (C-ța) b.ab. 2 Z. Stanciu (A.S.A. Tg. M.); K. John (T.S.C. Berlin) b.ab. 2 O. Badae (C-ța); P. Manole (C-ța) b.p. L. Mareș (A.S.A. Tg. M.); A. Iliescu (C-ța) b.ab. 3 B. Köhler (T.S.C. Berlin); A. Simionescu (C-ța) b.ab. 2 L. Ștefan (A.S.A. Tg. M.); C. Gutui (A.S.A. Tg. M.) b.p. M. Moșescu (C-ța). Celelalte rezultate — în ziarul nostru de luni.

CORNEL POPA, cores. principal

REGATA INTERNAȚIONALĂ SNAGOV

Canotorii români s-au calificat în toate finalele

După disputarea seriilor eliminatorii, ieri, în cea de a doua zi a Regatei internaționale Snagov, au avut loc cursurile rezervate recalcificării. Disputate au fost pasionante, spectaculoase, încurajate de iubitorii canotajului academiilor aflați în tribunele din dreptul Bazei Vechi. O vreme splendidă a completat și întregit spectacolul nautic de simbioză, în care au fost stabilii ultimii finaliști ai marii întreceri de astăzi.

Startul în recalificări s-a dat la ora 10,00, „deschizători de pîrtie” fiind schifisti de la 2 f.c. Prima serie a fost cîștigată de redutabilul echipaj al Unghariei (7:09,6), iar cea de a doua de sportivii din Republica Democrată Germană (6:55,0). Cucerind primul loc în proba de simplu (prin Eugen Petrance) și locurile II—III în diriz disputata cursă de 8+1, ECHIPAJELE ROMÂNESTI S-AU CALIFICAT ÎN TOATE FINALELE DE ASTĂZI. Au fost probe umărite cu mult interes, aplaudate la scenă deschisă.

Și acum, rezultatele celorlalte probe din recalificări. La schif 2+1 (în urma victoriilor obținute) vor mai participa în finalele de duminică echipele României (7:18,0 — cîștigătoare serie), Unirea Sovietică (7:26,1) și Bulgaria (7:27,0). În proba de 2 vîslă dreptul de a participa în întrecerea finală l-au mai obținut (în ordinea seriilor) sportivii din U.R.S.S. (6:36,0), România (6:39,1), Cehoslovacia (6:49,0). În sfîrșit, alături de celelalte „opturi” calificate în prima zi a întrecerilor, vor mai evolua astăzi și alte trei echipe clasate în primele locuri în recalificările de ieri. Clasamentul probei de 8+1: 1. U.R.S.S. (5:51,0), 2. România (5:55,1), 3. România II (5:58,0). În această

tă probă nu au obținut dreptul de a participa în finalele echipele Cehoslovaciei (locul IV) și C.N.U. (locul V). Astăzi, începînd de la ora 9,30, vor avea loc pe lacul Snagov finalele celor 7 probe clasice: 4+1, 2 f.c., simplu, 2+1, 4 f.c., 2 v. 8+1. Reamintim, la ediția din acest an a Regatei internaționale Snagov participă canotorii din șase țări: REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ, UNGARIA, U.R.S.S., BULGARIA, CECOSLOVACIA și ROMÂNIA.

V. Tî.

A SCENSIUNI

de Dumitru ALMAȘ

Multă vreme va să gîndim și să scriem sub uluitoarea impresie produsă de așezarea săvîrșită de cel trel eroi al omenirii în acest miez de vară. O ispravă fascinantă, ca o imaginația lui Cyrano de Bergerac, a lui Jules Verne, ori H. C. Wells. O faptă supraomenească realizată de cele mai cutezătoare minți, sprînjinită de efortul a milioane de locuitori ai Terrei și urmărită cu o nemăpănată mirare și încredere de miliarde de oameni.

Dar toată acum cînd omul a devenit o ființă cosmică, tocmai acum cînd s-a născut pentru noi, în luna februarie, acest an al miracolului cosmic, o nouă expediție se lănsă, mă gîndesc că, totuși, în simplitatea lui, omul are tot mai mare nevoie de pămînt. Numai îndrăzînd și făptuind întru cunoașterea și desăvîrșita fertilitate a globului, omul a găsit și va găsi suficientă forță intelectuală și fizică spre a străbate drumul pînă la Lună, a pași pe astrul nopților românești, cu sentimentul incredibil c-a biruit neantul. Și nu cu gînd de a frîna sau de a umbri emoția și mîndria acestor zile și nopți de comunune fizică și spirituală cu Universul, mărturisesc că mi-am adus aminte de primele ascensiuni făcute acum patru decenii, pe Cealău sau și mai sus, la vârful Omul. Privești, stîncile și plaurile, brazii și corii, cascadele și norii, ne-au vrăjit într-atît în lîmă și încreaga fîpătură, ne-au captivat-o așa de mult înțit, în arderea înălțurilor unite, fremătînde, am conceput și scris romanul „Meșterul Manole”. O carte care s-a vrut pînă de dragoste pentru natură și om; o poveste de iubire desfășurată în anul sărbătoic naturii montane; o discretă invitație la drumeția carpatină, la verificarea și întărirea forței fizice și morale în luptă cu vicisitudinile naturii și cu surprizele necunoscutului. Pe atunci, în Valea Lîmoiești exista doar o cabană, modestă — la Bolnoci. Pe atunci, ne călăuzeam după indicațiile ciobanilor, ori, eventual, după cele aflate în cartea Bucurei Dumbăvă. Și de cite ori

reflecții

nu ne-am rătăcit, n-am înnoptat la stîni sau nu ne-am adăpostit de furtuni sub sîncile Coșgîi și în văgăunile din Valea Cerbului, ea să nu mai pomenesc de nopțile cu noroi de urs din Căliman sau Pietrosul... Se săvîrșea atunci un pionierat turistic, entuzias, romantic și pîrșoresc cum nu se află. O săpămîntă în rînduri era o performanță sportivă și o probă de virtute inură tenacitate și cutezanță. Aveam ce povesti un an, hrănindu-ne spiritualmente din fiecare moment greș, din fiecare ceas de primejdie înfruntată, din al fiecărui apus ori răsărit de soare mirific pe de culori, din mirușca fiecărei flori, din ci-rîpîntul fiecărui păsă-rîr, din scîpîrîl milioanelor de stele, din fulgerele și trăsnetele cure-murătoare ale furtunilor.

Moștenire

de Dumitru CORBEA

Din pămînt crescut-a limba românească, Avînd scut pădurea, stîna ciobănească. S-a format la vatra părinilor pînă și i-au stat chezașe luminate minți.

A crescut cu basmul, doina cea de jale, Străbătînd istorii, deschizîndu-și cale. I-a adus Moldova scump mărgăritar, Dunărea vărsat-a, în vorbire, har.

Strămoșii ne lăsară țezaur, nestemate În litere de aur, cu dragoste păstrate. Ei au ales cuvînte turnate în tipare Ca limba românească să stea între hotare.

Cuvintele au suflet și glasuri însetate, Au flăcări izbucnite și taine îngropate. E-o moștenire veche și scumpă tuturor, Prin care stă în viață o țară, un popor.

PROGRESUL A CÎȘTIGAT DERBIUL JUNIORILOR MICI LA POLO

Derbiul campionatului național al juniorilor mici a opus formațiile Progresul și C.S. Școlar. Actualii campioni au început partida cu mult elan și, profund de două greseli de apărare ale adversarilor, au luat din prima repriză un avantaj (2-0), care avea să se dovedească în cele din urmă suficient pentru realizarea vic-

toriei. Scor final: 2-1 (2-0, 0-0, 0-1, 0-0). Alte rezultate: Politehnica-Vagonul 3-3 (0-0, 1-0, 2-2, 0-1); Crisul-Petrolul 13-3 (4-1, 2-0, 4-0, 3-2); C.S.S.—Petrolul 18-0 (3-0, 3-0, 5-0, 7-0); Crisul-Vagonul 11-1 (1-0, 3-1, 1-0, 6-0); Progresul-Politehnica 30-0 (7-0, 7-0, 7-0, 9-0).

Foto: A. NEAGU

Un tânăr vlăstar al industriei românești

În luna mea activitate de automobilist, care se întinde pe parcursul a peste patru decenii, am avut ocazia să conduc numeroase tipuri și mărci de mașini. Am parcurs la volan, ca simplu automobilist sau în calitate de pilot de curse, o distanță ce depășește de multe ori lungimea liniei ecuatorului. Am conștientizat pe cele mai vestite circuite din Europa și, adeseori, am învins trăind marea bucurie a victoriei, în lupta strânsă cu vestii așa și vitezei de peste hotare.

Dar mașinile pe care am alergat și cu care am obținut succese sportive erau de fabricație străină, pentru că pe vremea aceea țara noastră nu avea o industrie proprie și cu atât mai puțin o industrie constructoare de mașini. Și cât aș fi dorit în acei ani să știu că automobilul pe care îl conduc este fabricat în România, că pe lângă numele meu, un nume de sportiv român, zărele de pe continent adaugă și o marcă de mașină românească! Acest lucru mi-ar fi făcut bucuria victoriilor mai deplină, mândria națională mai legitimă.

Au venit anii Eliberării. Țara noastră, intrată pe fă-

gașul socialismului, a început să-și dezvolte o industrie proprie. La Brașov, acolo unde sub vechitul regim cițiva talentați constructori începuseră zadarnic să fabriceze un automobil românesc, și-au făcut apariția două grandioase uzine: una de tractoare și alta de autocamioane. Visurile mele de tinerețe, visurile tuturor, au început să prindă viață. Anul trecut, realizările obținute sub conducerea partidului li s-a adăugat încă una de mare prestigiu: la Pitești a intrat în funcțiune o nouă fabrică, iar pe șoselele patriei au început să alunece primele autoturisme românești.

Salut din toată inima acest tânăr vlăstar al industriei socialiste! Îți felicit pe isusiiții noștri constructori de mașini și le doresc noi succese în viitor.

Petre CRISTEA
campion și recordman de automobilism.

SPORTUL AUTOMOBILISTIC ÎN ASCENSIUNE

Sportul automobilistic are vechi tradiții în România. Primii iubitori ai acestui sport de curaj s-au avântat pe traseele de concursuri încă de la începutul secolului, făcând cunoscut, și pe această cale, numele țării noastre. În decursul vremii, de pe meșagurile românești s-au ivit o serie de alergători de valoare în rindurile cărora, la loc de cinste, se află un Papană, un Calciacu, un Cristea sau un Dumitrescu.

Vechile tradiții automobilistice românești sunt cultivate astăzi și ridicare pe o treaptă nouă, în condițiile socialismului, de Automobil Clubul Român. Această largă organizație obținească și-a înscris în planurile de activitate cultivarea gustului pentru automobil a membrilor săi, educarea lor tehnică, dezvoltarea sportului auto în țara noastră, organizarea unor acțiuni turistice, strângerea legăturilor prietenești cu cluburile similare de peste hotare.

La ora actuală, Automobil Clubul Român dispune de filiale în toată țara, desfășoară o susținută activitate în cadrul auzilor de concurs auto în țară și în străinătate, în cadrul auzilor de concurs auto în țară și în străinătate, în cadrul auzilor de concurs auto în țară și în străinătate, în cadrul auzilor de concurs auto în țară și în străinătate.

De cîtiva ani, au renăscut la noi, cu deosebită vigoare, și competițiile automobilistice. În calendarul competițional al Automobil Clubului Român figurează acum un campionat național de ralii și unul de viteză în coastă, iar în unele orașe au început să se organizeze întreceri de viteză pe cir-

cuit. Totodată, țara noastră găzduiește sau participă la organizarea unor importante concursuri europene cum sînt: Raliul Balcanic, Raliul Dunării-Castrol, Turul Europei. La unele din aceste competiții concurează și echipajele românești. Pilotii noștri au intrat cu curaj în arena automobilistică internațională și primela lor rezultate sînt promițătoare. Avem convingerea că ei vor ști să-și facă și mai viu simțita prezență în cursele la care iau parte, că se vor dovedi demni de condițiile ce li se creează pentru a practica sportul volanului.

Ing. Gh. NASTASESCU
consilier la Automobil Clubul Român

RALIUL DUNĂRII S-A ÎNCHEIAT

● Cîștigători neoficiali (la ora convorbirii telefonice) austriecei W. Pörtinger-H. Hartinger ● Din Praga și Regensburg au plecat în cursă 34 de echipaje, la Brașov au ajuns numai 20 ● Două din echipajele românești au abandonat.

BRAȘOV, 2 (prin telefon). — Așa cum prevăzusem, etapele și probele speciale din România ale celei de a VI-a ediții a Raliului Dunării au fost cît se poate de dificile. Din cele 20 de mașini intrate în țară, pe la punctul de frontieră Borș, numai 20 au reușit să ajungă cu bine, astăzi după amiază, la Brașov. Printre cei care au abandonat se numără și echipajele românești M. Dumitrescu — P. Vezeanu și E. Ionescu Cristea — Gh. Rotaru. Motorul mașinii condusă de Ionescu Cristea s-a blocat în proba de viteză Blac—Gheorghieni și echipajul s-a răsturnat. Cel doi alergători n-au suferit însă nici măcar o zgîrțitură. Ei și-au continuat drumul pînă la sosire într-un automobil de asistență tehnică. Celălalt echipaj românesc a ieșit din cursă tot din cauza unei defecțiuni mecanice, fără urmări pentru concurenți.

Automobilii români C. Pescaru—H. Graef și F. Popescu—V. Marin au sosit la Brașov cu puncte de penalizare. La aceasta au contribuit printre altele o serie de defecțiuni (mai ales la instalațiile electrice ale mașinilor), precum și dificultățile traseului de care

aminteam la început. Cele două echipaje merită însă, chiar și în această situație, felicitări pentru faptul că au reușit să încheie acest greu raliu internațional, în care au capotat concurenți cu mare experiență competițională și dotați cu un material de cea mai bună calitate.

După rezultatele neoficiale pe care le avem, pînă la ora transmisiilor telefonice, pe primul loc al acestei ediții a Raliului Dunării se află echipajul austriac W. Pörtinger—H. Hartinger, care a concurat pe o mașină Porsche 911 T. În urma acestora se află A. Kaja—V. Dietmayer (Austria) — automobil BMW 2002 și W. Wiettsching—W. Pucher (Austria)—automobil Renault Gordini 1300.

După sosirea la Brașov, concurenții au luat parte la o ultimă probă de viteză în coastă desfasurată pe serpentinele șoselei, care duce spre Poiana în fața citorva mii de spectatori. Duminică va avea loc afișarea rezultatelor oficiale și festivitatea de închidere a Raliului.

I. D.

PRECURSORI

● Primul român care s-a preocupat de construcția automobilistică a fost Dumitru Văsescu. În timp ce se afla ca student la Paris (1880), el a conceput un vehicul, propulsat cu forța aburilor, care a stîrnit multă vîlvă și a fost considerat „cel mai perfecționat automobil al epocii”. În construcția lui Văsescu se găseau intrinsec principalele elemente constitutive ale mașinilor de azi.

Trăian Vuia a preluat ideea automobilului propulsat de forța aburilor, aducînd elemente noi, deosebit de prețioase, în acest sens. Marele inventator și pionier al aviației mondiale a elaborat o serie de studii și a făcut experiențe practice, montînd cunoscutul său „generator de abur” pe un șasiu Packard și pe alte tipuri de vehicule. Invențiile sale au fost brevetate în Franța și Belgia.

● Henri Coandă, părintele aviației reactive, construiește în 1911 un vehicul aerodinamic, ce prefigura prin liniile sale elegante linia mașinilor actuale și, mai ales, mașinile de curse. Profesorul inginer Aurel Persu susține aceeași teorie a aerodinamicii caroseriei și apoi lansează ideea automobilului de formă alungită, ca o jumătate de picătură de apă în cădere.

● În 1926, Georgeo Constantinescu, creatorul sonicității, a conceput un convertidor sonico-mecanic, vestind transmisile automate plasate pe automobilele moderne. Mai aproape de zilele de astăzi, au făcut în țara noastră proiectarea de automobile, inginerii ca Radu Măniculescu, Petre Carp, Radu Mărdărescu, Idella și năzuințele acestor înaintași se împlinesc acum cînd industria românească a început să fabriceze și autoturisme.

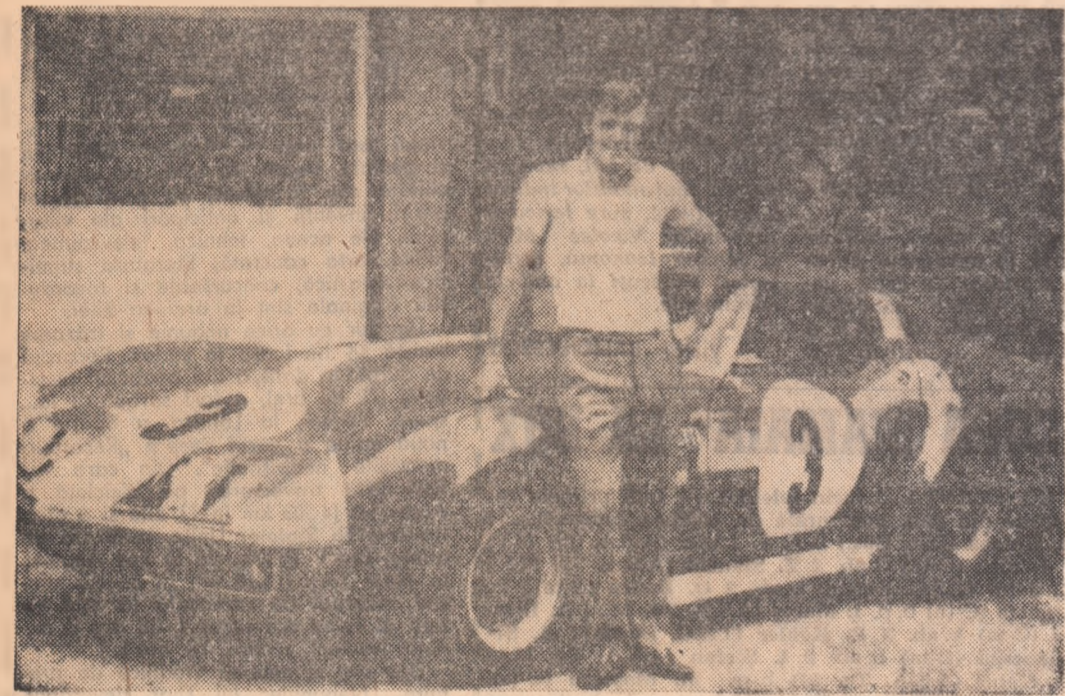
În viteza a treia

După doar doi ani de activitate, Automobil Clubul Român prezintă un bilanț corespunzător tineretii sale. Supunîndu-se asociației focului criticii, am fost întotdeauna animați de buna intenție de a sprijini activitatea ei, oferindu-i jerba de sugestii a mai multor iubitori de automobilism, printre care unii cu o competență neîndoieabilă. Firește că asemenea mînuichiuri de propuneri pot întregi, dar nu pot înlocui munca unui colectiv de activiști (limitați la rîndul lor de criterii de circumstanță). După ce, o vreme, am numit treptele de viteză în care se lansă A.C.R. (fără a exclude marche-arrière!), iată că a venit timpul să consemnăm trecerea în viteză a treia.

Testările sumare, dar importante, la care sînt supuse mașinile la sediul central din București, lângă Gara de Nord, de asistență tehnică rutieră; apariția unei reviste proprii; introducerea dispecerului național pentru intervenții (la telefonul interurban 40) etc. — iată cîteva din treptele progresului pe care-l realizează A.C.R. în beneficiul membrilor săi. După cîte sîntem informați, în curînd vor apărea pe șoselele noastre peste 30 de autoturisme Renault, utilitate modernă, adesea mai bine chiri decât stățiile de service. Asemenea noătăți — și altele pe care le așteptăm cu înfrigurare — sînt de natură să stimuleze aderența în proporție mai mare a posesorilor de automobile la A.C.R. (raportul actual de 20% fiind cu totul nesatisfăcător).

Acordînd atenția noastră sportului automobilistic și autoturismului, ne propunem să sprijinim în continuare eforturile A.C.R. sugerîndu-i acțiuni în care participarea ziarului SPORTUL poate fi utilă. Enumerăm acum cîteva dintre aceste sugestii, urînd să le tratăm în extenso în numerele viitoare: organizarea unei „Zile a roțiilor”, înființarea unui cabinet tehnic A.C.R.—„SPORTUL”, constituirea unor cercuri pe mărci de automobile, tipărirea unor jurnale de bord-auto etc. Firește că asemenea propuneri întregesc planurile grandioase ale A.C.R., pe care figurează construcția unui autodrom la București, sau construcția în comun a unor garaje pentru membrii asociației.

vib

Jean-Claude Killy în fața unui Chevrolet-Corvette pe care-l pilo tează

Mă aflam a doua oară la Val d'Isère, în Haute Savoie. Pe șoseaua care ducea la Col d'Iseran, spre vestitul ghetar Pissailas unde se schiază 365 de zile din 365, schimbările de rampă și serpentinele suspendate peste deschideri abisale, impuneau șoferului adevărate acrobații, spre dezlucul pasagerilor, în majoritate schiori. Închipuiți-vă o șosea suspendată pe versantul stîncos care domină Busteniul șerpînd spre Caraiman. Din cînd în cînd, mașini mai puternice ne depășeau, strecurîndu-se cu o abilitate care ar fi stîrnit admirația oricărui as al volanului. Priveam cu uimire la un joc dezinvolat în care pericolul, adesea prezent, altoroi căutat, era sfidat cu încredință, mașinile rînd cu suplete și eleganță. Reușeau în cei doi ani de volan pe unii membri ai echipei franceze de schi, petrecuți de strigătele vesele și încurajările ale cunoscutului „Allez France!” La prima curbă dispăreau într-un nor de zăpadă pulverizată, apoi imagina se înlocuia estompată de zare, pe ecranul imaginației revăzîndu-i pe schiori, în aceeași coborîre vertiginosă ca într-un film fantastic...

Abia acum aveam să înțeleg că exodul schiorilor spre automobilism decurgea firesc dintr-o corespondență a celor două sporturi, atât de plastic reliefată de Jean Francis Held: „În coborîre, schiorul este totu: pilot și vehicul, frînă și volan, cap și piciorare”.

Cînd Killy cîștiga alături de Bernard Cahier — la prima sa participare la o mare probă automobilistică — cursa de la Targa Florio în Sicilia (72 km și 700 viraje, în mai

zutul captivase și pe alții. Abia un campion olimpic în 1948, Henri Oreiller abandonează schiul pentru automobilism. După 3 ani de experiență în diferite ralii, la bordul unui Alfa Romeo, făcîndu-și cu greu loc printre profesioniștii volanului, dar anunțînd un mare talent, ieșul de la Montlhéry (un obstacol mai puțin impresionant decît „zidul vrăjitoarei”) al pistei de schi de la Piz Nair — St. Moritz, pe care-l coborîse cu atîta dezinvolură în

cu el pe asfalt? Ar fi senzațional!

Nici Jean Vuarnet, campion olimpic la coborîre în 1952, nu a fost străin de pasiunea pentru sporturile cu motor și puțin a lipsit ca el să se consacre automobilismului, după ce „tocase” peste 300.000 km pe șoselele de munte și schimbare 17 mașini. S-a oprit la timp?

În 1964, o idee a lui Guy Périllat prinde aripă. Tot lui de schi alpin francez, fete și băieți, își dă anual un rendez-vous prietenesc, în luna iunie, la raliul Clusaz-Bendor. O întîlnire cu totul originală, unde alături de o serie de întreceri, o cursă de coastă pe mașini trezește un entuziasm de nedescris. Tatăl asadar la volan pe Christine, Killy, Modut, Périllat și toți ceilalți colegi ai lor. A fost un punct de plecare în descoperirea unei noi vocații

Alpilor — tremurînd de frig și de emoție la trecerea bolizilor ale căror roți scrișeau în derapaje și-i excitau nările cu mirosul gazelor arse. Își dorea să poată pilota cîndva o asemenea mașină. Evenimentele se precipită. Viaul începe să se materializeze cîteva mașini de serie îi pun la încercare calitățile. Pasiunea prinde aripă. După C.M. de la Portillo, prietenul său Bernard Cahier îi înlesnește un prim contact cu pista, pe circuitul de scoală Riverside din S.U.A. La bordul unui Mustang, rezultatul obținut este mai mult decît încurajător. Asadar, se poate! Apoi succesul lrupe spontan în circuitul sicilian Targa Florio. Hotărîrea fusese luată. Dar, olimpiada era încă la orizont, iar ambițiile în schi nu fuseseră încă satisfăcute pe deplin. Apoi capitolul schi s-a încheiat.

Părăsirea schiului în fa-

noble. Aceasta nu este adevărat. Îmi rămîn încă multe virfuri de curcuzi. Să dovedesc, spre exemplu, că pot încă domina de o manieră absolută, după ce voi cuceri toate titlurile olimpice. Și dacă nu m-am oprit imediat după Grenoble, este pentru că am dorit să cuceresc „Cupa lumii” două sezoane consecutiv și să dobor „mitul Sailer”. Am cîștigat acest pariu. Însă acesta va fi ultimul în domeniul schiului. Eu nu-mi mai aparțin.

Nu mă mai pot prepara în liniște, să mă concentrez, să alerg ca înainte. Nu mai am de ales. Trebuie să mă opresc. Lucrurile nu pot merge la infinit. Deoarece este mai greu să rîmii primul, decît să devii. Și apoi o altă pastune s-a născut. Voi încerca la volan din nou să mă bat și să cîștig!”

Teamă de insucces, nestatornicie sau temperament? De altfel, Killy a fost dintotdeauna un „răzvrătit”. Este în găsăta hotărîre multă înțelepciune, căci în sport, ca și în viață, cine nu știe să se oprească la timp suferă consecințele. Sacrificiul sportiv al lui Jean-Claude este încă o dovadă a marii sale personalități.

A trecut un an și lumea sportivă așteaptă cu nerăbdare o știre care să anunțe prezența lui la startul curselor automobiliste. Am crezut că va concura la vestitul raliu „Monte Carlo” sau la cele „24 ore ale circuitului de la Le Mans”. Nu a făcut-o, dar, cu siguranță, se pregătește.

Va rămîne Killy neconștient de mîine care va trăi numai în legendă? Va reuși să realizeze ceea ce nici un schior alpin, aureolat pe pîrțile albe, nu a obținut pe asfalt: consacrarea definitivă, în măsură să-l situeze în galeria marilor așa ai volanului, alături de Ascari, Farina, Fangio, Moss, Castellotti, Clark, Stewart? Nimic nu ne împiedică să întrevădem aceasta, pentru că, de fapt, la volan Killy... schiază!

ion MATEI

JACKIE STEWART

torietate și gustare, fără a se amesteca în cupa celor mai mari succese. Tîrul pilotilor excepționali se întreprindea brusc, zărele din întreaga lume declarau că în succesiunea automobilistilor celebri s-a produs un hiatus. Penele cronicilor clamau: cine va fi în stare să-l egaleze pe inegalabilul Jim? Brabham e prea bătrîn, Surtees a spus totul, Hill s-a platformat, Hulme n-a putut face niciodată reva măret, iar Boltose s-a născut sub zodia medicriității...

Și, totuși, miracolul s-a produs. Urmașul lui Clark avea să vină de pe același pămînt, parcă predestinat în acest sens, al Scotiei. Încă de acum doi ani, cînd marcele dispărut își continuă traectoria sa de victorii, în gramaticile întreceri ale campionatului mondial un tînar își făcea loc cu răbdare și talent către primele rînduri. Numele lui era Jackie Stewart. De unde apăruse și cine îi arătase drumul spre zenit?

Născut la Dumbarton, în apropierea Glasgowului, intr-o zi de luni a anului 1939, tînarul Jackie a făcut un popas în lumea tîntasilor, devenind în scurtă vreme component de bază al echipei britanice de tîr pentru I.O. de la Roma și apoi selectionat în lotul care avea să plece la Tokio. Dar, într-o primăvară, un prieten l-a invitat să se urce la volan și acest gest l-a schimbat firul vîtelii. Au urmat cursele de formula 3, primele succese, întîlnirea cu vestitul șef de echipă Ken Tiresl, apoi întrecerile pentru campionatul mondial.

Acum Stewart s-a mutat în împrejurimile Genevei, unde locuiește împreună cu soția și cei doi copii: Paul, de trei ani și jumătate, și Marc, de numai un an și cîteva luni. De aici pleacă el spre marile circuite ale lumii și tot aici se întoarce după victoriile care, în ultima vreme, au devenit o obișnuită a activității sale. În holul casei helvete pe care și-a ales-o, cupele și armele de tîr stău tăcute, ca niște simple amintiri.

Tîntasul de ieri a devenit cunoscutul alergător de astăzi și, poate, celebrul campion de mîine.

Dar de ce „poate”? Anul trecut Stewart a fost la un pas de titlul mondial, iar în acest sezon n-a pierdut decît un singur „Grand Prix”. El conduce cu un apreciat avans în întrecerea pentru titlul de cel mai bun pilot al lumii și victoria supremă nu poate să-i mai scape. Nu, hiatusul nu s-a produs. Pe firmamentul automobilismului sportiv a apărut acel luceafăr care se apropie ca strălucire de strălucirea luceafărului Jim Clark. (D.L.)

MIRAJUL VOLANULUI, TENTAȚIE IREZISTIBILĂ ÎN LUMEA SCHIULUI ALPIN

1967). La categoria „grand tourisme”, lășînd în urma sa așii profesioniști Maglioli, Buchet, Hanrioud, toată lumea a fost de acord în a aprecia că acuitatea sa vizuală în alegerea liniei, memoria infailibilă a reperelor, arta de a plasa roțile așa cum așază schiurile, simțul terenului, singlee rece și reflexele rapide erau calitățile pe care Killy le transfera din schi.

Prezența unui schior în cursele automobilistice de amploare nu era un fenomen singular, căci mirajul marilor satisfacții date de euforia vitezei și joaca cu neprevă-

cursa care-l consacra campion olimpic) avea să-l stopeze definitiv.

Toni Sailer, eroul Jocurilor Olimpice de la Cortina d'Ampezzo (1956), după ultimele succese reputeate în 1958 la Badgastein, încurajat de firma Mercedes, încercă marea aventură a celor patru roți pe pista de la Monza, fără însă a cunoaște succesul. O renunțare prematură, de vreme ce revine, după 11 ani, cu ocazia „Memorialului Jim Clark” pe circuitul de la Hockenheim. Sau o dată sfulberat „mitul Sailer” din schi de către vulcanicul Killy, încearcă o confruntare directă

pentru Killy și poate și pentru alții? De ce nu!

Anul 1968. Killy se retrage din arena sportivă în plină glorie, după ce își adjudecă 3 titluri olimpice și avusese alte răsunătoare succese care făcuseră din el cel mai prestigios schior al tuturor timpurilor. O făcea deliberat, după o matură chibzuință, dînd curs unei pasiuni născută încă de cînd era copil, cînd motocicleta tatălui său îl purta vijelios pe serpentinele drumurilor de munte din preajma Val d'Isèreului. Mai apoi, în timpul marilor probe de schi de către vulcanicul Killy, încearcă o confruntare directă

voarea automobilismului a fost viu comentată și continuă încă să facă obiectul multor discuții. Se pune totuși pe seama imposibilității de a rezista tentației sumelor fabuloase care i se ofereau. Este și aceasta o realitate pe care nici chiar el nu o contestă. Dar au fost și alte motive. Să-l lăsăm pe Killy să se explice:

„Tot auzul din lume nu va putea să înlocuiască ceea ce eu abandonez. Eu nu am atîns încă în cursă perfecțiunea absolută. Aș putea obține și mai mult. Mi s-a spus adesea că nu-mi mai rămîne nimic de dovedit după Gre-

MARI IMPLINIRI SPORTIVE

Azi, vom continua să vă înfățișăm încă o serie de oameni care, animați în egală măsură de un fierbinte patriotism și o convingere neîmbrătată în cauza socialismului și aplicând în mod creator îndrumările partidului, s-au afirmat în egală măsură în viața de toate zilele și în sport, au adus o contribuție valoroasă în economia, știința și mișcarea sportivă românească, au obținut realizări care au contribuit la sporirea prestigiului României socialiste în arena internațională.

Realizările celor prezentați în numerele anterioare ale ziarului nostru, în cel actual, ca și în cele ce vor urma, am dori să constituie pildă vie pentru generația actuală de sportivi și pentru aceia care la această oră de mari împliniri fac de-abia primii pași în sport.

Prin anul 1946, un elev în clasa a cincea a liceului „Coriolan Brediceanu” din Lugoj încerca portul sportului, împărțindu-și aptitudinile între trei probe atletice evidente (săritura în înălțime, aruncarea săuței și alergarea pe 1.500 metri), dar care conștient și apoi aveau să producă o mutație surprinzătoare și să dea la iveală un mare jucător de handbal. Este vorba de IOAN KUNST-GHERMĂNESCU, cunoscut în lumea sportivă sub diminutivul de Gioni.

...tenta la Catedra de jocuri sportive a I.C.F.P. pentru a ajunge în 1951 laf de lucru în 1952 confederației universitare.

— Institutul, spune Ioan Kunst-Ghermănescu, a obligat să citesc, să studiez, să predau. Președintele echipei de handbal Steaua, Ionel de la Ștefănești, a reprezentat pentru mine un adevărat laborator, excelent utilizat în ceea ce se născuse inițial pe birou.

...Iar pe birou fuseseră epuizate multe rînduri. „Cursul de handbal”, apărut în Editura didactică și pedagogică (1953), „Handbal în 1” (Editura C.N.E.F.S., 1954 edita I și II) și 1955 edita II, tradus în Moscova, și presa sa de seamă „Spartan”, articole de ziar și revistă.

...Marele succes ale handbalului românesc începe să se lege de munca lui Ioan Kunst-Ghermănescu. Prin mijlocul său au trecut și sub auspiciile prietenilor și personalității sale s-au format echipele de maștri ai acestui joc. Pot fi amintiți aici: Aurel Buzăruș, Kurt Sauer, Andrei Bretz, iar mai aproape de zilele noastre: Cornel Oțelea, Gheorghe Grula, Alexandru Dinică, Ioșif Iacob.

...Cum concepți pregătirea jucătorilor de handbal? — Sunt adeptul intelectualizării procesului de antrenament. Mă pronunț pentru însușirea conștientă a procedurilor tehnice și tactice și pentru dresură. Măiestria, performanța, sînt legate prin fire intimă, indisolubilă, de inteligență.

...Antrenorul emerit Ioan Kunst-Ghermănescu a fost ales, în 1952, membru în Comisia tehnică a Federației internaționale de handbal.

...Antrenorul emerit Ioan Kunst-Ghermănescu este însărcinat — în 1958 — să se selecționeze echipa lumii în meciul Jubilar cu formația Cehoslovaciei, cu prilejul aniversării a 75 de ani de la întemeierea organizației Karvina (meci câștigat de Selecționatul lumii cu 2-1. Grula și Iacob — elevii lui Kunst — marcînd o treime din golurile echipei învingătoare).

...Antrenorul emerit Ioan Kunst-Ghermănescu este invitat să țină cursuri și prelegeri despre handbal, despre metoda pregătirii, în Suedia, Danemarca, Norvegia, Elveția, Jugoslavia, Bulgaria, Spania, R.P. Chinezi, Japonia.

...În sfîrșit, în 1967, Conferința pe țară și alege pe Ioan Kunst-Ghermănescu în conducerea misiunii sportive, membru în Biroul C.N.E.F.S., din noue astfel curs condus general a partidului nostru în domeniul politic de cadre, potrivit dictonului somal potrivit la locul potrivit.

...Succesele școlii handbalului române, spune Kunst-Ghermănescu, reprezintă rezultatul mun-

...cu unui mare număr de oameni. Am amintit aici sportul pregătit și prezentat de Constantin Popescu, Ștefan Vitan, Nicolae Nedel, Eugen Trodă, cu școlile de a fi omis pe mulți alții. Și, în ultima instanță, ele constituie urmarea firăscă a conducerii de către partid a mișcării sportive, aplicării acordat, dar și îngăduinței acest săit. Dar, desigur, mișcarea noastră se află de-abia la început.

...Și pentru că dialogul este înțeles, iar Ioan Kunst-Ghermănescu, în ciuda rîndului pe care îl ocupă, a rămas Gioni, etalînd aceeași tulburătoare tinerete, conștientă și declarată, strict personală. În măsură să dea o ultimă tenă tabloului prezentat.

...Este vorba de viața familială armonioasă pe care o trăiește alături de soția sa Mihaela Kunst-Ghermănescu, fostă jucătoare de handbal la echipa școlii Timișoara, astăzi și ea realiză deplin ceea ce a fost de la începutul vieții, șef de lucrări la Institutul de construcții din București.

...O cădragă a rămas mereu adăugind proșpeții, trăind. Și fiindcă Kunst a rămas același, i-am spus la despărțire exact la fel cum i-am dit spus acum 20 de ani.

— La revedere, Gioni!

Valeriu CHIOȘE

OCTAVIAN BĂCANU — UN REÎNTRECUT ARTIST AL ÎNĂLȚIMILOR

Zi de octombrie pe aeroportul Băneasa. Avioane, călători, forfoaie obișnuită dinaintea unei decolări. Craicna aerogării anunță cursa București-Berlin-Copenhaga. Craicna aerogării anunță cursa București - Uzicieni - Strejnic. La avionul pentru Copenhaga se prezintă un grup compact de pasageri. La biomotorul de Uzicieni își fac apariția doi sportivi: pilotul Octavian Băcanu și secundul său Valerian Viscum. Aerona-va cu pasageri a decolat de mult. Biomotorul mai are, însă, de îndeplinit cîteva formalități înainte de a zbura. Arbitrii verifică documentele de bord, asistă — conform regulamentului F.A.I. — la cîntar oficial al aparatului care nu trebuie să depășească 3 000 de kilograme. În aceste trei țone scodtind tot; și greutatea avionului și cei peste o mie litri de benzină și... o sacoață plină cu alimente.

Măestrul emerit al sportului Octavian Băcanu „dăru” de foto-reporterul Ștefan Ciotloș

În sfîrșit, cu roțile ce par aproape desumbrate de atîta încercare, avioanele încep să ruleze pe pista de beton și dispun în înălțimi. Se zboară o oră, două, douăsprezece... Din cînd în cînd, arbitrii de la punctele de control confirmă trecerea aparatului. Se face noapte, apoi din nou ziua, avionul continuă să zboare fără escază. Cu toată vremea nefavorabilă (vînt, ploaie, plafon jos) comandantul aeronavei Octavian Băcanu reușește să mențină în înălțime excepțională de constantă Din norii gri se furșează teama, oboseala, jucînd parcă

în horă nebună în jurul litrometriului care s-a defectat. Oare cită benzina a mai rămas în rezervor? Au aterizat abia după 20h46: 30,0, reușind să zboare fără escază cu un avion biomotor de construcție românească 4 462,870 km. Adică cu peste 300 km peste recordul mondial la clasa de avioane C, subclasa C 1 d. Fîind vorba, însă, de un record, s-a mers în circuit închis: Băcanu-Uzicieni-Strejnic. Lucru mai dificil, deoarece a trebuit să parcurgă de 27 de ori acest triunghi, ocolindu-se punctele de control numai prin partea

...Antrenorul român Nicolae Sotir devine în 1955 conducătorul tehnic al naționalei de volei. Performanțele nu se lasă așteptate. La campionatul european din 1955, desfășurat la Praga, echipa Turciei realizează cea mai bună performanță de până atunci, ocupînd locul 2 după ce, la campionatul anterior, se clasase pe locul 23. Un săit nu numai oficial, ci și valoric, la rugămintea antrenorului român a avut meritul său.

...Dar, cele mai mari satisfacții, încercate în munca de ridicare a nivelului voleiului în alte țări, le-a avut în Franța. Timp de 3 ani (1963-1968), ca director tehnic al Federației franceze de volei, el s-a ocupat în amănunt de formarea și cadre, de perfecționarea antrenorilor și arbitrilor, de restructurarea sistemului competițional, de pregătirea selecționatelor naționale la diferite nivele. Specialist recunoscut, el susține cursuri în Belgia, R.F. de Germania, Portugalia. Și nu numai atât. Fostul săi elev, devenit antrenor, transmite cunoștințele dobîndite departe, în alte țări: Guadelupa, Madagascar, Martinica, Republica Mali și în alte părți. În semn de prețuire, Nicolae Sotir este răsplătit cu „Medalia de aur” a Federației franceze de volei. „Medalia de argint” o obține în Portugalia și „Medalia de onoare a Tineretului și Sportului francez”.

...Un demn slujitor al sportului, un ambasador al prieteniei franco-române, un frumos exemplu de cooperare latină (Senatorul JEAN LOUIS VIGIER — fost primar al Parisului). — „Eu mulțumesc conducătorului federației că mi-a permis să fac totuși, și mulțumesc că mi-a făcut totuși să nîdici nivelul voleiului francez”. (CHRISTIAN BERTRAND — vicepreședinte al Ligii L'ile de France). — „Cu competența recunoscută, românul Nicolae Sotir, antrenor, arbitru internațional și conducător tehnic al echipei Franței, face un important serviciu voleiului mondial”. („O comerco du Porto”).

...MEDALIA DE AUR — Au trecut 23 de ani de la întemeierea familiei. Ani de perfectă armonie și inteligență. Sportiv, în rîndul ei, voleibolista și, mai apoi, maestra a sportului la tir, Ioana Sotir a intuit bine crezul părinților ei și l-a alăturat. A fost mîna-aiutură de el. Acum, în ceaștile de bronz, băiatul lor răscolite cu gîră păgînă pe care vremea și-a pus patina, ascultă istoria cu oameni și fapte din zilele noastre. Băiatul e mare, a trecut pragul adolescenței. Dar parcă amintirile acestea, împlinute cu ritmurile stărilor lui, păstrează sufletul său al arbitru lui Verdi (la două pasune a țării) au ceva anume. Au farmecul împlinirii și dăruirii. Au farmecul satisfacției că n-ai stat degeaba, că ai încercat totuși să reușești, să lași ceva în țării lumii. Efigia lui Sotir, în înălțime, este o cîntecă cuvinte: 23 de ani de împliniri comu-

...Cuvinte simple. CUVINTE DIN INIMA — Fînturi de cuvinte, scoase din paginile unor cărți, nu se lasă așteptate. Îndeplănit dar tot așa de emoționante ca și o relievă de demult: — „Domnule președinte, avem onoarea să vă adresăm prin prezenta în numele Federației noastre pentru ajutorul ce ni l-ați dat în privința dezvoltării voleiului la noi în țară. În timpul pe care l-a-

...Sărbătoare de mult. Foul se pierdere în umbra. Omul din față spune o poveste. Povestea vieții sale. Emanuel FANTANEANU

Tată-ne în birou său, de la primul etaj al clădirii Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport (unde îndeplinește o mîndră de mare responsabilitate — secretar al C.N.E.F.S.), răsfoind împreună pagini ale „Spartanului”, pagini sugestive pentru eronarea chipului unui om care și-a legat viața de sport, reușind să se realizeze deplin atât în sport

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU A RĂMAS GIONI...

...și în viață, ca performer și ca intelectual.

...Desigur, la această împlinire au contribuit, în primul rînd, calitățile lui Gioni Kunst, puterea lui de muncă, seriozitatea, talentul. Dar nu-l mai puțin adevărat că el a găsit un timp ferit, creat în țara noastră după marele alie al Eliberării. Pentru că înalte nemurătoare valori potențiale, care puteau deveni mari valori sociale reale, s-au răfat, naufragiînd pe tărîmul fără de speranță al anonomizării și al mediocrității din cauza lipsei unor condiții — dacă nu optime, cel puțin convenabile — a nepăsării dirigutoilor din acea vreme.

...Secretarul C.N.E.F.S. abordează dialogul nostru pornind tocmai de la această idee:

— Actul istoric de la 23 August 1944 reprezintă momentul hotărîtor pentru deslîșirea ficării dintr-un om. Împlinirea 19 ani — eram, cum se spune, bărbat sîngeam că se petrece ceva mare, dar — bineînțeles — nu puteam să-mi dau seama, sau să prevăd desfășurarea viitoare a evenimentelor, care aveau să încrusteze epoca cea mai glorioasă, de aur, din istoria României. Astăzi, aruncînd o privire înapoi, înțeleg că de mult sîntem datorți partidului pentru tot ceea ce a făcut pentru noi.

— Așadar, ati început cu atletismul...

— Da, dar modest, fără veleități și chiar dacă stadionul nu mă-a gratulat cu performanțe mai răsărite, m-am așiat, totuși, total sub fascinația lui și, în 1944, la terminarea liceului, am optat pentru ANEF, spre deziciția familiei care mai dorea medic veterinar.

— La „Academiei”, pasiunea pentru atletism continuă? — Da, am găsit la ANEF un climat nou. Printre studenții săi se numărau în acea vreme Ion Moinea, Zeno Dragomir, Bebe Băciu, Gil Ludu, Martin Belba. Nu

...mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

— Și totuși, cum ati ajuns la handbal? — Între atletism și handbal se intercalează... șchiul (disciplină în care Ioan Kunst are, de asemenea, calificarea de antrenor), dar ce aș fi putut face alături de asemenea virtuozii și cristalinii cum au fost Radu Șeicrîncă sau Silie Ionescu! În handbal am pătruns puțin întâmplător, la sfîrșitul lui Adrian Petrosanu. Săritura în înălțime îmi dăduse o oarecare deținere, aruncarea săuței ceva forță, iar alergarea pe 1.500 m rezistență. Și astfel, între 1945 și 1947, joc în echipa de handbal (în 11) C.F.R. București, dar, cum pe atunci nu se organiza un campionat național, ne mulțumeam cu succesele din cel orășenesc.

— Într-un moment de mare interes, mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

— Într-un moment de mare interes, mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

— Într-un moment de mare interes, mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

— Într-un moment de mare interes, mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

— Într-un moment de mare interes, mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

— Într-un moment de mare interes, mă puteam afla, bineînțeles, dect în umbra lor.

Nicolae Sotir și profesiunea sa de credință 35 de ani în slujba sportului

...și știu nici acum ce a fost. Mi s-a părut că am surpinos o răsucire la fîntei — sau poate a timpului? — în acea tresărire abia perceptibilă, atunci cînd omul din față a început să privească în urmă, pentru a astîmpăra aviditatea de informație a reportereului. Apellînd la fidelitatea memoriei, antrenorul emerit NICOLAE SOTIR, într-o vizibilă încleștare a timpului, încerca să-și răstoarne clepsidra ale cărei cristale au fost înclinate sportului.

LIMPEZIREA APELOR

A fost un miraj al terribi cruce și al săuturilor zventite ale balonului rotund, atunci, în 1934, cînd a încleștat ghețele de fotbal. Și nu o pasiune. Pașune devenise doar sportul. Pîrlul încă nu-și croise doar. Oscila între fulgerarea mingii din punctul de la 11 m și zborul imparabil de la marginea careului de handbal și atacul peste bioculul advers.

Si, încet-încet, balanța a înclinat, în cele din urmă, spre volei. Două decenii a fost prezent pe teren în formațiile diferitelor echipe: în 1937 la „Pericolul București”; în 1939 la Viforul Dacia; alături de Hanea și Vulescu; în 1940 la

„SĂ ȚINEȚI MINTE!”

De cite ori a rosit aceste cuvinte niemi nu știe. Le spune de fiecare dată elevilor săi, așa, dintr-o obișnuiță, din dorința de a se autoîncredința că ei vor respecta întocmai, în momentele încordări supreme, indicațiile date în minutele obositoare ale antrenamentelor, căci sportul care a înflorit în 1941 Târlu Club și în 1943 o secție de volei la Venus, în care a participat în 1946 la primul curs de instructori sportivi organizați de C.G.M., devenise, între timp, și antrenor.

Virtuții cu trofee păstrează pentru urmași, frumos rînduite, urme ale succesei voleiului românesc. Antrenor secund și național de băieți, este conștient că obținerea locului 2 la campionatul european din 1953 și la campionatul mondial din 1955, de data aceasta ca antrenor principal, își dădea ca însemnată contribuție la elizarea pe aceiași loc 2 a echipei noastre de băieți și la campionatele mondiale din 1961 în Brazilia. Cea mai bună performanță o constituie, însă, obținerea titlului european în 1963, primul titlu de rezonanță cucerit de o echipă de volei românească.

Laurii răsplătesc munca. O muncă susținută în care clipele de odihnă au fost puține.

MĂESTRIA NU CUNOAȘTE HOTARE

Amintirea începe să colinde pe alie meleaguri, cu oaze de lumină umbrie de arbori exotici, cu imbenie săgănice ale șansonetelor.

Vasile TOFAN

Sportul in lume

REPREZENTATIILE DE TENIS A ROMÂNIEI ÎN FINALA INTER-ZONE A „CUPEI DAVIS“!

Marele pas a fost făcut. Reprezentativa de tenis a României și-a mai adăugat un galon la lunga serie de succese obținute în acest an, intrând pe poarta ultimei etape a marii competiții care desemnează pe challenger „Cupa Davis“, finala inter-zone. Un singur meci mai departe pe echipele române de câștigarea dreptului de a sta față în față cu deținătorii trofeului, tenismanii Statelor Unite. Niciodată încă, până acum, reprezentanții tenisului românesc n-au urcat atât de sus pe scara care duce la consecrarea supremă.

Din nou au fost suficiente doar două zile pentru ca formația română să obțină punctele necesare victoriei. Ion Țiriac și Ilie Năstase au învățat să scurteze timpul de joc și emoțiile unei întiniri de „Cupa Davis“. Ca la Valencia, cu spaniolii, care în finala zonă, cu echipa U.R.S.S., tot așa și acum, în fața campionilor zonei asiatice, tricolorii realizează o calificare cu 3-0, fără a mai aștepta ultima zi a meciului.

Reprezentativa Indiei, fostă finalistă în Challenge-round, pășește Bucureștii învinșă ca categorie. Nu este totuși o știrbire a prestigiului acestor remarcabili tenismani care sînt Premiți Lal și Jaidhep Mukerjee, fiindcă ei au întinit, simbată, adversari ajunși la apogeul posibilităților.

Partida de dublu care a încheiat, ieri, oficial lupta pentru calificarea în finala inter-zona, a fost o concludentă demonstrație în acest sens. Țiriac și Năstase au înscris în marșul lor una dintre cele mai rapide victorii într-un meci de anvergură. O oră și cinci minute, atât a fost suficient pentru desemnarea învingătorilor într-o întrecere, în fața fileului, care a oferit, totuși, numeroase faze de mare spectacol. Primul set debutează cu un Năstase foarte decis la serviciu și această notă se menține în continuare. Țiriac adăugând vervei coechipierului său o incisivitate deosebită și luciditate ca tactică obișnuită. În dienii, vădit surprinși, nu reu-

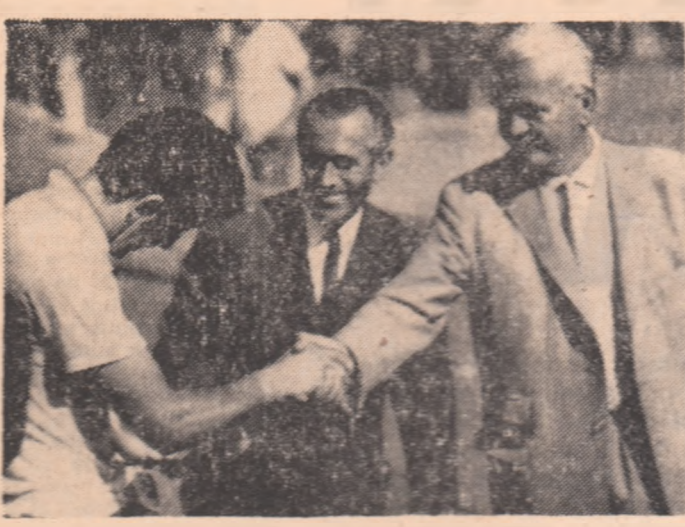
șesc să dea replica necesară și jucătorii noștri, după ce conduc cu 3-0, își adjucează setul în mai puțin de zece minute. În setul doi egalitatea se menține numai după primele două ghemuri. Urmează un break care îl aduce pe românii la 3-1, după care el spintecăz din nou, nestingherit, spre câștigarea setului la distanță comodă. Pe parcursul celor opt tururi de serviciu am remarcat și bunele replici în apărare ale cuplului nostru care a pulverizat orice intenție de ofensivă din partea indienilor. Fapt cu totul remarcabil, deosebit, a fost că și în momentul în care a pierdut setul, Țiriac și Năstase se arătau în joc și în jocul de dublu modern pot cântări mai mult acțiunile tactice conjugate, ca și coeziunea perfectă a partenerilor.

Toate cele spuse mai sus sînt valabile și pentru setul trei. Faptul că dublul nostru marchează cu un ghem mai mult de data aceasta, este explicabil prin unele momente de relaxare ale românilor.

Pe tabela de scor rezultatul final este astfel consemnat: Ion Țiriac, Ilie Năstase (România) — Premiți Lal, Jaidhep Mukerjee (India) 6-2, 6-2, 6-3.

Doi declarații după meci, culese de la căpitanii de echipă:

SHAMSHER SINGH (India): „A câștigat echipa cea mai bună și este o victorie care onorează tenisul românesc. Am sperat să putem ține peștii reștăbușilor. Ion Țiriac și Ilie Năstase, dar după două zile de joc, mi-am dat seama că această era imposibil. Mi-am întărit convingerea că acești jucători pot merge în acest an, până în finala Challenge-round. Feicit pe învingătorii noștri și sper ca viitorul nostru meci de „Cupa Davis“, pe care ar trebui să-l găsim, să ne furnizeze jocuri tot atât de frumoase ca cele de la București. Bineînțeles, nădăjduiesc într-o revanșă. Ceea ce va fi însă extrem de greu dacă progresele vizibile pe care le în-

Un moment solemn... Ion Țiriac primește felicitările arbitrilor semifinalei Inter-zone, dr. Otto Hehrich (Austria), sub privirea căpitanului de echipă Gheorghe Cobzac.

registrează tenismanii români vor continua în același ritm”.
GHEORGHE COBZUC (România): „Jucătorii noștri au manifestat o formă constantă bună și această datorită-se în bună parte și unui număr mai mare de întiniri sustinute în cadrul reprezentativ. Ei și-au făcut pe deplin datoria, aducând mișcării noastre sportive un splendid succes. Actum urmăm etapa cea mai grea, finala. Dacă jucăm cu englezii, la Wimbledon, vom susținea handicapul gameului care este o specialitate britanică și din păcate, timpul de acomodare — mai puțin de două săptămâni — rămâne foarte scurt. Dar nu mă lăzesc că atât Țiriac și Năstase vor încerca să se depășească și în acest viitor meci spre care se îndreaptă atenția întregii lumi sportive”.

ieri, la încheierea meciului de dublu, a urmat un joc demonstrativ între perechea Mărmureanu, Dron (România) și Mira, Amritraj (India). După faze de tenis spectaculos, românii au câștigat cu 6-2, 6-3.

Atleții americani simt nevoia unor competiții importante — ne-a declarat campionul olimpic BILL TOOMEY

În sectorul F din tribuna a-II-a a stadionului Neckar, sector rezervat în exclusivitate concurenților din meciul Europa-America, accesul a fost mult mai dificil decât în oricare alt loc. Și aceasta pentru a-l feri pe coechipierii de vîntorii de autogratie care-l sufocau literalmente. Chiar și nouă, care eram prevăzută cu cartea de presă, nu ne-a fost prea ușor să pătrundem. Și în-țina în fața simpaticului Bill

— Cum apreciați rezultatele înregistrate de la Stuttgart?

— Desigur, efortele nu sînt chiar cele așteptate. Dar este și firesc să judecăm. Toată lumea a judecat astăzi performanțele atletice luate ca entitate. Olimpiada mexicană, în mod neîndoielnic un moment de vîr în istoria atletismului contemporan. J.O. din 1968 au fost, cred, competiția sportivă care a preocupat în cea mai mare măsură pe toată lumea. Totuși, dacă până acum anul post-olimpic nu a adus decât oboseală mare lucrul, 1968 mi se pare a fi destul de bogat. Mult mai bogat decât 1968, sau 1961. În ceea ce privește meciul propriu-zis nu este oare excitație și faptul că aproape fiecare probă, au fost obținute rezultate mult mai bune decât cele de acum doi ani de la Montreal?

— Care este, după părerea dvs., actualul nivel al atletilor americani?

— Mi s-a mai pus această întrebare de cîteva ori la Stuttgart. În S.U.A. — și în restul — este un sport foarte bine dezvoltat mai ales în marile universități. N-aș putea spune că este cel mai important dintre sporturile care cred eu, cel mai îndrăgit de tineretul nostru.

Atleții americani simt nevoia unor competiții importante cum au fost anul trecut J.O., spre care să se îndrepte atenția tuturor. Olimpiada — de exemplu — stimulează enorm pe fiecare atlet să se pregătească mai mult ca altădată și să facă față nivelului în continuă creștere al

unei asemenea competiții. Aceasta este și explicația faptului că în anul olimpic apar atât de mulți atleți, necunoscuți care schimbă complet raportul forțelor al valorilor. Se pare, însă, că problema începe să devină valabilă și pentru alte țări. După marile eforturi depuse în sezonul precedent, unii dintre coechipierii mei au abandonat sportul, alții s-au dedicat altor sporturi, iar cei mai mulți au săbit evident exigența în pregătire. A intervenit, dacă nu în toată măsura, astăzi un moment de relaxare. Dacă meciul Europa-America va căpăta o desăvîșire tradițională, atunci sînt sigur că atleții americani îi vor acorda o importanță la fel de mare ca unei Olimpiade.

— Anul trecut ați concurat pe naționalii din Poiana Brașov. Cu ce impresii ați plecat din România?

— Ah, România! (și toată fața i s-a luminat de un zîmbet). Îmi amintesc cu adia plăcere despre frumoasa Poiana, despre campeonatele internaționale care au constituit pentru mine ultimul examen înainte J.O., unde aveam să obțin cel mai mare succes din întreaga carieră, despre ospitalitatea românească, despre... Cum se cheamă ore mincarea seceră? (și din gesturile sale am înțeles că era vorba de sarmale). În România mi-am făcut mulți prieteni. Unul dintre ei este decanul nostru, Andrei, aspectul și caracterul său dez, acum, regulat. Mă bucură vestea că a devenit campion al României. Vă rog să-i transmiteți felicitările mele, salutări tuturor concurenților. Voi reveni, cu plăcere, în frumoasa dv. țară.

Romeo VILARA
STUTTGART
Iulie 1968

BILL TOOMEY

Toomey, o mai veche cunoștință, campionul celor zece probe la Olimpiada mexicană.

Cînd a aflat că este vorba de un interviu pentru iubitorii sportului din România, Bill s-a ridicat politic, ne-a prezentat ogoznicul sale, fostă campionă olimpică Mary Rand și, apoi, ne-a răspuns cu multă amabilitate la întrebări.

— Ce părere aveți despre înclinarea la care asistați?

— Ideea este formidabilă. A-1 uni sub cunțile atleticii echipe pe cei mai buni atleți ai emisferelor vestice nu este de loc o treabă simplă. Cum cred că nu este nici pentru dvs., europeni. De data aceasta, nu este vorba numai de formarea unei echipe a S.U.A. (nici acest lucru nu con-

„CUPA PRIETENIEI“ LA HANDBAL ECHIPELE ROMÂNIEI ȘI IUGOSLAVIEI SINGURELE NENVINSE

BACAU, 2 (prin telefon, de la trimisul nostru). — Prima partidă a cuplului handbalistic de pe terenul Dinamo se poate caracteriza ca un meci de urză, în care subtilitățile tehnice au fost lăsate pe planul doi, urmărindu-se doar rezultatul. Echipa noastră a trebuit să depună eforturi deosebite pentru a obține victoria. După un început echilibrat, Argîr — foarte bun în acest meci — reușește să găsească cîteva bresle în apărarea oaspeților, realizînd trei goluri care pînă la urmă se vor dovedi hotărîtoare în înclinarea balanței. Scor final: România — Ungaria (7) 12-9 (6-5). În partida următoare elevii antrenorilor Pană și Pintea au în-

TURNUL INTERNAȚIONAL DE SCRIMĂ DE LA MINSK Ileana Drâmbă — finalistă — la un pas de locul I...

MINSK, 2 (prin telefon). Cea mai disputată probă din cadrul turneului internațional de scrimă care se desfășoară în localitate a fost — pînă acum — cea de floretă femei. Câștigătoarea avea să fie cunoscută abia după un baraj în 4 disputat între Ileana Drâmbă, Elena Novikova, Tatiana Samușenko și Ludmila Kirkova. În turneul final de 6, toate cele patru floretiste înregistraseră câte 3 victorii. Reprezentantii țării noastre, care a evoluat excelent, a dispus de Simonfyi (Ungaria) cu 4-3, apoi de Novikova și Kirkova cu 4-1. Ea ar fi putut câștiga turneul dacă arbitrajul, la asaltul cu Gorohova, ar fi fost obiectiv. În acest asalt Ileana Drâmbă a condus cu 1-0 și 2-1, a fost egalată, apoi condusă. Ea a realizat însă, pe o frumoasă și clară paradă ripostă egalare, dar tușa nu i-a fost acordată.

În baraj, reprezentanta țării noastre a întrecut-o pe Samușenko cu 4-2 dar sub influența stării de nervi din turneul final, Ileana Drâmbă nu s-a mai putut concentra.

POLIHROMIADE, PRINTRE LIDERELE TURNEULUI DE ȘAH DE LA SOFIA

Cu trei runde înainte de terminarea turneului feminin de șah de la Sofia, în fruntea clasamentului se află: Elisabeta Polihroniade (România), Troianska (Bulgaria) și Mediana-kova (U.R.S.S.) cu cîte 4 puncte. În runda a 6-a Polihroniade a remizat cu Troianska.

În continuare, pierzînd la Novikova (2-4) și Kirkova (1-4), învinsele ei, cu numai o oră înainte...
Clasament final: 1. Kirkova 3 v.d.b.; 2. Novikova 3 v.d.b.; 3. Ileana Drâmbă 3 v.d.b.; 4. Samușenko 3 v.d.b.; 5. Gorohova 2 v.; 6. Simonfyi 1 v. Maria Vicol și Suzana Ardeleanu au rămas în semifinale, iar Adriana Moroșan a ajuns în turul II (cu trei victorii).

A DOUA EDIȚIE A SPARTACHIADEI MILITARE DE VARĂ A ARMATELOR ȚĂRILOR SOCIALISTE

KIEV, 2 (prin telefon). De cîteva zile, peste 1500 de sportivi, reprezentînd 11 țări socialiste, iau parte la cea de a doua ediție a Spartachiadei militare de vară a armatelor țărilor socialiste. Prezența la startul întrecerilor a numeroși sportivi de valoare, cit și faptul că în program figurează nu mai puțin de 12 discipline, anunță dispute sportive deosebit de valoroase care, cu siguranță, se vor încheia cu performanțe de valoare europeană și mondială. Reprezentanții noștri, în cea mai mare, sînt sportivi de la clubul Suceava. Dintre ei, un start bun au luat handbaliștii, care au învins reprezentativa militară a R.D.G. cu 14-11 și pe cea bulgară cu 20-11. Voleibaliștii au debutat cu o victorie, 3-1 cu reprezentativa militară a Ungariei, în timp ce baschetbaliștii au pierdut în fața sportivilor polonezi cu 58-51.

CONCURSUL DE CĂLĂRIE DE LA CRAIOVA

Cele două probe desfășurate ieri în concursul internațional de călărie de la Craiova au dat cîștig de cauză oaspeților. La ștafeta doi călăreți (barena B. 12 obstacole, înălțime maximă 1,30 m) victoria a revenit cuplului Engu (Ugava) și Tunc (Silvester) din Turcia cu timpul de 3:35.6. Proba de forță progresivă i-a revenit iugoslavului Iovan Biagovici cu Polaris (10 puncte penalizate). Pe locul doi s-au clasat la egalitate Aurelian Stoica (Picup), Cornel Ilin (Vițea) și Oscar Rezer (Vifor). Înălțimea maximă — 1,30 m.

ST. GURGIU — coresep.
N. PASTRAMAGIU — coresep.